

Alászállás a moszkvai metróba

Снисхождение в московское метро

Van mozgás még hisz a metró szalad
Az állomások bugyrai között
Mint pokolbéli Möbius-szalag
Sínpár kering föld mélyén föld fölött
S fortélyos belső végtelenbe zárva
Nem futhat máshová csak önmagába

Van haladás hisz itt a föld alatt
A mozgólépcső mint Kharübdisz nyelve
Lökődik egyre és ki ráragad
Bendőbe süllyed majd sötét belekbe
De már elébb márványfoggal darálja
A csarnok mérges nyálu Szküllá-szája

Hádész e hely a kárhozott hadat
Trolibuszok Kharón sajkái hozzák
Az ötkopejkás obulusokat
Automaták nyelik le és beosztják
Hány lélek juthat egyszerre a mélybe
Minósz s Rhadamantüsz ítéletére

Mint Orpheusz poklokba is leszállva
Kereslek drága Mása tégedet
Eurüdikémet kit a vodka lángja
S a reménytelenség elégetett
S mert érmém nem maradt elém lökődnek
Acélkarokkal alvilági szörnyek

Kit lágyíthatnék meg dalommal én
Talán az ellenőrnő-Kerberoszt
Ki öklét rázza és üvölt felém
S ígér milíciát és Tartaroszt
Nem inkább vissza föl a napvilágra
Bakkhánsnők vermutmámoros karába

Fönn dermedt minden bárha zúg a mély
A GUM s a Mauzóleum alatt
Van haladás van mozgás még s esély
Míg jár alant a kék metróvonat
S fényszóró-szájjal éjszakát zabálva
Végül magát a földfelszínre rágja

(Baka István Sztyepan Pehotnij testamentuma című kötetéből.)

[← Előző](#)
[oldal](#) [Következő](#)
[→ oldal](#)